

ABSTRACTS/REZUMATE

BRUCE A. LITTLE

THE EMERGENCE OF THE POSTMODERN MIND
AND ITS END

Résumé : Pendant le moyen âge, l'Europe avait compté sur l'Église comme le gardien de vérité. Pourtant, en partant du 14ème siècle, cela a commencé à changer et au 17ème siècle les événements en Europe (en incluant la Réforme et la Renaissance) avaient créé une situation décrite comme une complète angoisse épistémologique. Cela a marqué le début de la période moderne et sa réponse à cette angoisse épistémologique causerait ce qui serait finalement connu comme la période de postmodernité à l'ouest au milieu du 20ème siècle.

Dans la période moderne, sous l'influence des philosophes et du développement de la science, l'esprit occidental a détaché la science de la religion, la métaphysique de la nature, et a considéré la science comme la source unique de vérité de la nature. En outre, peu à peu, on a abandonné les universaux et les réalités transcendentes et on a déclaré que la nature soit la réalité toute entière. Mais, sous l'action du scepticisme et du rationalisme kantien, on a conclu que n'est pas possible une connaissance de cette réalité.

Donc, ce qui avait commencé au 17ème siècle comme une promesse de certitude épistémologique absolue conclue, avec un relativisme radical connu comme la Post-Modernité, qu'il n'y avait aucune théorie unifiée de vérité, aucune réalité objective indépendante de l'esprit. Il n'y a aucune Vérité et il n'y a aucune Réalité. En un mot, ça c'est la postmodernité, dont la vue est une de fragmentation, n'offrant aucun principe unifiant. Pour sortir de cet embarras, il faut postuler à nouveau l'existence des universaux, donc de la réalité et de la vérité absolues, indépendantes de l'esprit, et unifier ainsi l'ontologie avec l'épistémologie.

Mots-clé : modernité, postmodernité, ontologie, épistémologie, angoisse épistémologique, vérité, relativisme, universaux

EMERGENȚA MENTALITĂȚII POSTMODERNE ȘI SFARȘITUL EI

Rezumat: În Evul Mediu, Europa s-a bazat pe Biserică în calitate de gardian al adevărului. Cu toate acestea, începând cu secolul XIV, acesta a început să se schimbe și evenimentele europene ale secolului al XVII-lea (inclusiv Reforma și Renașterea) au creat o situație caracterizată printr-o completă anxietate epistemologică. Aceasta a marcat debutul perioadei moderne și răspunsul său la această anxietate epistemologică, va cauza ceea ce va fi cunoscut în final sub numele de perioada post-modernistă a culturii occidentale de la mijlocul secolului XX. În timpurile moderne, sub influența filosofilor și a dezvoltării științei, gândirea occidentală a detașat știința de religie, natura de metafizică, și a considerat știința ca singura sursă a adevărului. În plus, încetul cu încetul, ea a abandonat realitățile universale și transcendente și a considerat că natura ar constitui realitatea însăși. În final, sub acțiunea scepticismului și raționalismului lui Kant, s-a concluzionat că această realitate nu poate fi

cunoscută. Așadar, ceea ce a început în secolul XVII cu promisiunea de a oferi certitudinea epistemologică absolută se încheie cu un relativism radical cunoscut sub numele de post-modernitate, care nu conține nici o teorie unificată a adevărului, și nu recunoaște nici o realitate obiectivă independentă de spirit. Nu există nici un adevăr, nu există nici o realitate. Pe scurt, aceasta este postmodernitatea, una în care imaginea despre lume este fragmentată și lipsită de orice principiu unificator. Pentru a ieși din această dificultate, noi trebuie să postulăm din nou existența unor universalii, așadar realitatea și adevărul absolut, independente de mintea noastră, și să unificăm astfel ontologia și epistemologia.

Cuvinte-cheie: modernitate, postmodernitate, ontologie, epistemologie, angoasă epistemologică, adevăr, relativism, universal.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 21 (1/2008)

ANGELA BOTEZ

BETWEEN MODERNITY AND POSTMODERNITY

Résumé : Dans cet article, pour le commencement, l'auteur met en revue les acceptions diverses du terme « modernité », depuis le VIe siècle jusqu'à nos jours. Puis, il met en évidence les caractères de la modernité comme *pattern* culturel qui donne prééminence à la science expérimentale, et qui s'oppose ainsi à l'antiquité et au moyen âge, orientés premièrement vers les valeurs métaphysique et morales. Mais à cause de l'absolutisation de ses valeurs, la modernité a atteint quelques limites cognitives et créatives, ce qui exprime sa crise. La crise de la modernité a été signalée par une série de concepts intégratives, comme : déconstruction, décentralisation, dislocation, qui, conjointement avec des autres, comme : différence, diversité, pluralité, altérité, ont annoncé la naissance d'une nouvelle paradigme : celle de la postmodernité. Elle exprime le changement d'accent entre les concepts, par exemple : de l'unicité à la diversité, de l'universalisme au pluralisme, de l'absolutisme au relativisme, du réalisme à l'instrumentalisme, de l'identité à l'altérité, du rationalisme épistémologique au constructivisme sociopsychologique, de l'historisme progressiste à la concurrence multiculturelle. Cela fera possible la naissance d'un nouveau *eon* spirituel. Mais, ainsi que les vraies valeurs de l'antiquité et du moyen âge ont résisté aux attaques de la modernité, à leur tour, les valeurs authentiques de la modernité resteront intactes après la déconstruction postmoderne.

Mots-clé : modernité, postmodernité, *pattern* culturel, concepts intégratives, crise, déconstruction, relativisme, altérité.

ÎNTRE MODERNITATE ȘI POSTMODERNITATE

Rezumat: În această lucrare, pentru început, autoarea trece în revistă sensurile termenului de "modernitate", începând din secolul al șaselea până în prezent. Apoi, el prezintă caracterile modernității ca un *pattern* cultural care dă importanță științei experimentale, și care se opune, astfel, antichității și evului mediu, orientate în principal spre valorile morale și metafizice. Din cauza absolutizării valorilor sale, modernitatea a atins însă, în cele din urmă,

unele limite cognitive și creative, ca semn al crizei sale. Criza modernității a fost semnalată de o serie de concepte integrative, cum ar fi: deconstrucție, descentralizare, dislocare, care, împreună cu altele, cum ar fi: diferență, diversitate, pluralitate, alteritate au anunțat nașterea unei noi paradigme: cea a postmodernității. Ea exprimă schimbarea de accent între concepte, de exemplu, de la unicitate la diversitate, de la universalism la pluralism, de la absolutism la relativism, de la realism la instrumentalism, de la identitate la alteritate, de la raționalism epistemologic la constructivism socio-psihologic, de la istorism progresist la concurență multiculturală. Acest lucru va face posibilă nașterea unui nou eon spiritual. Dar, deși adevăratele valori ale antichității și evului mediu au rezistat atacurilor modernității, la rândul lor, valorile autentice ale modernității au rămas intacte după deconstrucția postmodernă.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 21 (1/2008)

RICHARD T. ALLEN

**A PHILOSOPHY OF DIVERSITY.
R. G. COLLINGWOD AND LUCIAN BLAGA**

Résumé : L'évidente diversité culturelle de l'humanité peut être un argument pour l'idée que la philosophie de la culture, qui ait comme objet la nécessité et l'universalité des formes culturelles, soit impossible et que les seules études sur la culture soient de nature historique. Toutefois, l'analyse des œuvres philosophiques de Collingwood et Blaga prouve qu'il est possible une philosophie de la culture, capable de concilier le contingent de l'histoire et le nécessaire de la philosophie. La philosophie de la culture conçoit la culture comme une traite universelle et nécessaire pour la vie de l'homme et détermine ses activités nécessaires et universelles. En même temps, elle prouve que, bien que les formes fondamentales de l'activité humaine soient nécessaires et universelles, leur « matière » peut être contingente et locale. Sans avoir aucune connaissance l'un de l'autre, Collingwood et Blaga ont mis en évidence le rapport complexe entre la philosophie et l'histoire, entre universel et particulier en culture. Tous les deux convergent dans plusieurs aspects, par la manière de poser et de résoudre les problèmes soulevés par la diversité culturelle.

Mots-clé : philosophie, histoire, philosophie de la culture, diversité culturelle, nécessité, contingence, universel, particulier

**O FILOSOFIE A DIVERSITĂȚII CULTURALE. R. G.
COLLINGWOD ȘI LUCIAN BLAGA**

Rezumat: Evidența diversității culturale a umanității poate fi un argument pentru ideea că filosofia culturii, care are ca obiect necesitatea și universalitatea formelor culturale este imposibilă și că singurele studii legitime asupra culturii sunt doar cele de natură istorică. Cu

toate acestea, o analiză a lucrărilor filosofice de Collingwood și Blega dovedește că este posibilă o filosofie a culturii, în măsură să concilieze contingentul istoric cu necesarul filosofiei. Filosofia culturii concepe cultura ca o trăsătură universală și necesară pentru viața umană și care determină activitățile sale necesare și universale. În același timp ea dovedește că, deși, formele de bază ale activității umane sunt necesare și universale „materia” lor poate fi contingentă și locală. Fără a ști unul de celălalt Collingwood și Blega au subliniat relația complexă dintre filosofie și istorie, între cultura universală și particulară. Ambele converg în mai multe aspecte, prin maniera de a pune și de a rezolva problemele ridicate de către diversitatea culturală.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 21 (1/2008)

ANA BAZAC

**WHAT MEANS ONTOLOGY OF THE HUMAN?
(FOLLOWING SOME REMARKS OF DERRIDA AND, VIA HABERMAS, OF
FOUCAULT)**

Résumé : En questionnant le concept d'ontologie de l'humain, l'article suggère la raison ouverte de philosophie, la recherche intégrée des problèmes humains. Il y a trois parties (inégaies). La première parle de la critique de Derrida de l'anthropologisme. La deuxième souligne un lien entre la mise entre parenthèses du monde et l'ontologie. La dernière accentue le développement post-moderne de la compréhension de l'humain, en faisant usage de l'interprétation d'Habermas de l'analyse de Foucault de discours dans la relation avec les pratiques sociales. Là sont montrées quelques exigences de l'ontologie de l'humain.

Mots-clé: Derrida, Habermas, Foucault, la compréhension d'homme, postmodernisme.

**CE ÎNSEAMNĂ ONTOLOGIA UMANULUI?
(URMĂRIND CÂTEVA REMARCI ALE LUI DERRIDA ȘI, VIA HABERMAS,
ALE LUI FOUCAULT)**

Rezumat: Cercetând conceptul de ontologie a umanului, lucrarea evidențiază rațiunea deschisă a filosofiei și cercetarea integrată a problemelor umane. Există trei părți (inegale). Prima discută critica lui Derrida asupra antropologismului. A doua face o legătură între punerea între paranteze a lumii și ontologie. A treia – evidențiază dezvoltarea post-modernă a înțelegerii umanului, trecând prin interpretarea lui Habermas a analizei lui Foucault despre discursuri în relație cu practicile sociale. Sunt puse în lumină câteva cerințe sau note specifice pentru ontologia umanului.

Cuvinte-cheie: Derrida, Habermas, Foucault, înțelegerea omului, postmodernism.

GHEORGHE DĂNIȘOR

ETHICAL POSTMODERNISM

Résumé : Après l'avis de l'auteur de cet article, le mouvement postmoderne est aussi une réaction envers l'offensive actuelle de la globalisation. Dans une société qui met en discussion l'assimilation, est très importante d'établir précisément quelle est la relation du moi avec l'autre. Il est difficilement d'imaginer maintenant l'organisation de la société en partant du concept postmoderne de l'autre, parce que le rapport avec l'autre n'implique plus la contrainte mais il exige d'accorder priorité à l'autre. Quel sera, par conséquent, le rôle du droit, qui exprime l'universalité coercitive de la loi ? En tenant compte du fait que la société actuelle se fonde sur les concepts de réciprocité et de devoir, l'auteur se demande si la vision éthique postmoderne soit ou non une utopie ? Il répond que, bien que la société actuelle soit dominée encore par les concepts modernes, la vision postmoderne exprime un besoin réel d'affirmation de l'individualité humaine.

Mots-clé : modernisme, postmodernisme, éthique, droit, pouvoir, société, l'autre

POSTMODERNISMUL ETIC

Rezumat: După opinia autorului acestui articol, mișcarea postmodernă este o reacție la ofensiva actuală a globalizării. Într-o societate care pune în discuție fenomenul asimilării, este foarte important să se stabilească exact care este relația dintre sine și celălalt. Este greu de imaginat astăzi o organizare a societății pornind de la conceptul postmodern de "altul", și asta pentru că raportul cu "altul" nu implică constrângerea, ci doar acordarea de prioritate a acestuia. Care va fi, prin urmare, în acest caz, rolul dreptului, cel care exprimă universalitatea coercitivă a legii? Luând în considerare faptul că societatea de astăzi se bazează pe conceptele de reciprocitate și datorie, autorul se întreabă dacă viziunea etică postmodernă este sau nu o utopie. El răspunde că, deși societatea de astăzi este încă dominată de conceptele moderne, viziunea postmodernă exprimă o nevoie reală de afirmare a individualității umane.

HENRIETA ANIȘOARA ȘERBAN
TYPOLOGY OF POSTMODERN DISCOURSE

Abstract: The study identifies four types of postmodern discourse: the discourse of the small narrative, the discourse of the new epistemology, the discourse of postmodern ethics, and the discourse of ironism. All these types are studied in the context of their specific turns. The approach underlines a general turn of the modern perspectives and ideas towards postmodernism. The four types of postmodern discourse presented here are in a relationship of interdependence, and through their characteristics, they might contribute to constituting a postmodern ironist culture, as well valuable and relevant for contemporaneity.

Key-words: postmodernism, postmodern discourse, small narrative, ironism, new epistemology, postmodern ethics

TIPOLOGIA DISCURSULUI POSTMODERN

Rezumat: Studiul identifică patru tipuri de discurs postmodern: discursul narativ scurt, discursul noii epistemologii, discursul eticii postmoderne, și discursul ironismului. Toate aceste tipuri sunt studiate în contextul transformărilor lor specifice. Abordarea subliniază o turnură generală a ideilor și perspectivei moderne către postmodernism. Cele patru tipuri de discurs postmodern prezentate aici sunt într-o relație de interdependență și, prin caracteristicile lor, acestea ar putea contribui la constituirea unei culturi postmoderne ironiste, valoroasă și relevantă pentru contemporaneitate.

Cuvinte cheie : postmodernism, discurs postmodern, ironism, noua epistemologie, etica postmodernă

MARIUS AUGUSTIN DRAGHICI

MODERN ASSUMPTIONS OF POSTMODERNISM IN PHILOSOPHY

Abstract: The theme of knowledge certainty and of enouncements' universality, the classical issue of radical skepticism synthesized by the necessity of an *a priori* proof for the reality of the external world, the conscience issue, the status of the object and objectivity, and also the subject-object bound are themes which influenced fundamentally the paradigm of philosophical postmodernism. Before Nietzsche have said that "the world became a story", Kant himself faced (rather indirectly) the impossibility of offering an *a priori* proof for the external world: we can now (thoroughly) only in the limits of the phenomena and of an object determined by our epistemic inter-subjectivity.

Keywords: Kant, Nietzsche, postmodernism, object, objectivity, relativism, external reality, phenomena.

PRESUPOZITII MODERNE ALE POSTMODERNISMULUI DIN FILOSOFIE

Rezumat: Tema certitudinii cunoașterii și a universalității enunțurilor, problema clasică a scepticismului radical sintetizată de necesitatea unei dovezi *a priori* pentru realitatea lumii exterioare, problema conștiinței, statutul obiectului și al obiectivității, și, de asemenea, legătura subiect-obiect sunt teme care au influențat în mod fundamental paradigma postmodernismului filosofic. Înainte ca Nietzsche să spună că "lumea a devenit o poveste", Kant însuși s-a confruntat (mai degrabă indirect) cu imposibilitatea de a oferi o dovadă *a priori* pentru lumea externă: putem noi acum face acest lucru, însă, numai în limitele fenomenelor și a unui obiect determinat de propria noastră inter-subiectivitate epistemică.

Cuvinte cheie: Kant, Nietzsche, postmodernism, obiect, obiectivitate, relativism, realitate externă, fenomen

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 21 (1/2008)

ADRIANA NEACȘU

« ANONYMOUS BEING » AND « HYPOSTASIS » AT EMMANUEL LEVINAS

Résumé : Par opposition à la tradition philosophique, pour laquelle la relation entre l'être et les existants était non problématique et bien désirable pour les derniers, Levinas soutient que l'être comme positivité cache en soi un mal constitutif, profond. Ce mal résulte du fait que l'être, dans sa pureté absolue, exclue toute détermination, toute individualité. Ça c'est «l'être anonyme», qui n'est pas une chose ni un individu et qui s'exprime par l'impersonnel *il y a*. Par conséquent, tous les existants, bien qu'ils ne puissent pas être sans le fondement de l'être anonyme, pour venir à l'existence, doivent se révolter contre celui-là. Par cette révolte individuelle le fait impersonnel d'être prend individualité, le verbe devenant substantif – procédé qui porte le nom d' «hypostase». Donc, l'apparition du substantif, c'est-à-dire du sujet ou de l'individuel, est nommée par Levinas « hypostase », et, par extension, il désigne, à l'aide de l'« hypostase », l'étant même, l'existant particulier, un être distinct, par opposition à l'être en général. Mais entre l'être et l'étant il y a une permanente tension, et l'étant sent toujours la menace de l'être qui veut l'accaparer dans son anonymat. En outre, en tant que sujet replié sur lui-même, l'étant vit le drame de la solitude, dont il s'échappe seulement par l'ouverture vers l'autre, et de cette manière il est projeté dans la sphère éthique, qui présuppose la relation salutaire avec le Dieu.

Mots-clé : existence, existant, être anonyme, hypostase, conscience, sujet, l'autre, Bien

„FIINȚĂ ANONIMĂ” ȘI „IPOSTAZĂ” LA EMMANUEL LEVINAS

Rezumat: În opoziție cu tradiția filosofică, pentru care relația dintre ființă și existență era neproblematică și dezirabilă pentru cei din urmă, Levinas susține că ființa ca pozitivitate ascunde în sine un rău constitutiv profund, care rezultă din faptul că ființa, în puritatea sa absolută, exclude orice determinație, orice individualitate. Aceasta este «ființa anonimă», care nu este un lucru, nici un individ, și care se exprimă prin impersonalul *există*. În consecință, toți existenții, cu toate că ei nu pot fi fără fundamentul ființei anonime, pentru a ajunge la existență, trebuie să se revolte împotriva acesteia. Prin această revoltă individuală, faptul impersonal de a fi capătă individualitate, verbul devenind substantiv – procedeu care se numește «ipostază». Deci, apariția substantivului, adică a subiectului sau a individualului este numită de Levinas «ipostază» și, prin extensie, el desemnează cu ajutorul «ipostazei», fiindul însuși, existentul particular, o ființă distinctă, în opoziție cu ființa în general. Dar între ființă și fiind există o permanentă tensiune, iar fiindul simte întotdeauna amenințarea ființei care vrea să îl cuprindă în anonimatul ei. În plus, în calitate de subiect întors asupra lui însuși, fiindul trăiește drama solitudinii, de care scapă doar prin deschidere către celălalt, iar în felul acesta el este proiectat în sfera etică, ce presupune relația salutară cu Dumnezeu.
Cuvinte-cheie: existență, existent, ființă anonimă, ipostază, conștiință, subiect, celălalt, bine.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 21 (1/2008)

ADRIAN NIȚĂ

THE CONCEPT OF „WORLD” AT MERLEAU-PONTY

Abstract: The paper presents the modernity of Merleau-Ponty's ontology with respect of the concept of the world by showing some important aspects of the concept „being in the world” in the first part. The second part is focused on the subjective dimension of the world, especially the relationship between subjectivity and temporality. The last part of the paper gives some considerations on the flesh of the world.

Keywords: Merleau-Ponty, phenomenology, world, being in the world, the flesh of the world.

CONCEPTUL DE LUME LA MERLEAU-PONTY

Rezumat: Textul prezintă modernitatea ontologiei lui Merleau-Ponty cu privire la conceptul de lume, arătând, în prima parte, câteva aspecte foarte importante ale conceptului „ființa în lume”. Partea a doua se concentrează asupra relației dintre subiectivitate și temporalitate. Ultima parte a textului aduce câteva considerații despre carnea lumii.

Cuvinte cheie: Merleau-Ponty, fenomenologie, lume, a fi în lume, carnea lumii

LORENA PĂVĂLAN STUPARU

**POSTMODERNISMUL : RELATIVIZARE ȘI UMANIZARE A DISCURSULUI.
ȘI POSTMODERNII: MARI CONSUMATORI DE METAFIZICĂ**

Abstract: In this paper I use the concept of „postmodernism” both descriptively and heuristic, as a cultural mode of consumer, liberal and generous human being, which doesn't excludes neither „modernism”, nor „premodernism” as cultural styles, beyond their ideologies.

Keywords: postmodernism, postmodernity, modernism, modernity, individual, human condition, relativity, humanism

Rezumat: În acest articol voi folosi conceptul de „postmodernism” atât descriptiv cât și euristic, pentru a exprima un tip de consumator cultural, o ființă liberală și generoasă, care nu exclude nici „modernismul” nici „postmodernismul” ca stiluri culturale, din ideologia sa.

Cuvinte cheie: postmodernism, postmodernitate, modernism, individ, condiție umană, relativitate, umanism.

FRANÇOIS RIVENC

**PHILOSOPHIE DU LANGAGE: UNE CRITIQUE DU
CONTEXTUALISME**

Abstract: Disambiguation and filling of indexicals: there were two essential elements to establish, from the conventional meaning, which is said by the speaker, which is more or less identical to what the phrase means that occasion. This concept is one source of contemporary use of "semantic content, at least according to the so called "standard", "dominant", "official", the relationship between semantics and pragmatics.

Keywords: philosophy of language, linguistic form, speeches, understanding, sense, significance, semantic ambiguity, intentions of communication

Rezumat: Dezambiguizarea indexicalilor: au existat două elemente esențiale pentru a stabili, de la sensul convențional, care este folosit de vorbitor, care este mai mult sau mai puțin identic cu înțelesul pe care îl are fraza în acea ocazie. Acest concept este una din sursele contemporane de utilizare a "conținutului semantic", cel puțin în conformitate cu așa-numitele relații "standard", "dominante" sau "oficiale", dintre semantică și pragmatică.

Cuvinte cheie: filosofia limbajului, formă lingvistică, discursuri, înțelegere, sens, semnificație, ambiguitate semantică, intenții de comunicare.

ȘTEFAN VIOREL GHENEA

RELATIVISM AND SCIENTIFIC RATIONALITY

Abstract: Within the field of philosophy of science the matter of rationality is of great importance. There come into view two models: the positivist one, which tries to identify certain standard criteria of rationality and the relativist, which pleads in favor of sociological and psychological interpretation of scientists' behavior, reducing or even eliminating, in extreme forms, the function of rationality in the scientific approach. The problem is to which extent this image of science can be repaired, image which traditionally was seen as a domain mainly of rationality? There are "for" answers to this question among which some point out certain sources of rationality that assign its immortality. Though, these resources can offer us an image of rationality, likewise it was apprehended by the traditional philosophy?

Keywords: knowledge, science, philosophy of science, rationality, relativism, Truth

RELATIVISM ȘI RAȚIONALITATE ȘTIINȚIFICĂ

Rezumat: În filosofia științei problema raționalității este de o importanță centrală, aici conturându-se două modele: cel pozitivist, care încearcă să identifice anumite criterii standard de raționalitate și cel relativist care argumentează în favoarea unor interpretări sociologice și psihologice ale comportamentului oamenilor de știință, reducând sau chiar eliminând, în variantele extreme, rolul raționalității în demersul științific. Se pune problema în ce măsură mai poate fi reparată această imagine a științei, care în mod tradițional era văzută ca fiind domeniul prin excelență al raționalității? Există răspunsuri favorabile la această întrebare, dintre care câteva ne vorbesc de anumite resurse ale raționalității care o fac să rămână veșnic vie. Totuși, aceste resurse ne mai pot oferi o imagine a raționalității, așa cum era ea văzută de către filosofia tradițională?

Cuvinte cheie : cunoaștere, știință, filosofia științei, raționalitate, relativism, adevăr

MARTA (RIZEA) ALBU

LE SPECTACLE HUMAIN DANS *LES CARACTERES* DE LA BRUYERE

Abstract: The author of this article, *The human spectacle in La Bruyère's Characters*, analyzes *The Characters*, the depth of the human nature, of the internal human being, of his social behaviour. *The Characters* offer us huge information necessary for the discovery of this orientation concerning the human being, characterizing the epoch, from a moral perspective. It represents a portrait of the manners belonging to the French society of the XVII-th century.

Keywords: classicism, human nature, tradition.

„SPECTACOLUL” UMAN ÎN CARACTERELE LUI LA BRUYÈRE

Rezumat: Autoarea acestui articol analizează Caracterele lui La Bruyère, opera profunzimii naturii umane, studiază „moravurile, comportamentul social. Caracterele ne pun la dispoziție un material imens pentru cunoașterea acestei orientări spre om, proprie vremii, dintr-o perspectivă morală. Ea reprezintă un portret al manierelor aparținând societății franceze din secolul al XVII-lea.

Cuvinte cheie: clasicism, natură umană, tradiție.